

ПОКРОВ

Середина жовтня. Золота осінь. Справжнє бабине літо.

Група студентів виходить з навчального корпусу. Осіння краса обіймає їх, тішить душу.

— От би поїхати в Карпати на вихідні! — мріє вголос одна з дівчат.

— Чом би й ні? Було б бажання, — підтримує Андрій.

— А ти, Денисе, як на це дивишся?

Андрій з Денисом подружилися ще з першого курсу. Вони лідери в групі, безвідмовні в допомозі і талановиті на всякі вигадки. З ними завжди цікаво.

— То ж, як ти дивишся на подорож в Карпати? — повторює запитання Андрій.

— Я — «за». Може, ще хтось має бажання поїхати?

Більшості ця ідея сподобалась.

— А куди їхати? Хто знає?

— Я знаю, — відказує Денис. — Влітку ми з друзями їздили в Мукачівський район. Там познайомилися з лісничим. Він нас влаштував у хаті заготівельників лісу. Така собі звичай-

на хижка з круглого дерева. Але все необхідне в ній є: пічка, кухня, посуд. Спали ми на підлозі.

— Як на підлозі? — здивувалися дівчата.

— Нарізали смерекових гілляк, застелили ними підлогу, а зверху — карематами і спальниками. Звичайно, мали з собою теплий одяг, бо ночі в Карпатах, навіть улітку, холодні. Іноді розпалювали пічку.

Вдень збирали гриби та ягоди, у вівчарів купували сир і бринзу. Лісничому в подяку накололи купу дров.

— Як ви туди добиралися?

— Пару годин їхали поїздом. Вийшли на кінцевій зупинці. Потім — п'ять кілометрів по вузькоколійці, яка привела нас на лисий пагорбок. З нього було видно в низині під лісом хату лісорубів.

Поїзд відходить о сімнадцятій годині. Якщо не гаяти часу, сьогодні заночуємо у карпатській глушині.

Хлопцям така пригода припала до душі, а дівчата завагались.

— Я не поїду, — впевнено відказала красуня Віка. — Хочеться трішки відпочити, розслабитися.

— А я поїду! — радісно вигукнула староста Надійка. — Ми в школі часто вибиралися на природу. У мене є все необхідне: і одяг, і рюкзак, і спальник.

Дівчата навперебій загомоніли, бо не всі мали необхідне для подорожі.

Денис втрутився в їхню розмову.

— Зі спорядженням, кому чого не вистачає, звертайтеся до мене. То ж який у нас план дій?

Майже всі погодилися їхати.

Андрій запропонував:

— Дівчата хай біжать додому збиратися в дорогу. Ти, Денисе, організуєш спорядження, а я беру на себе заготівлю продуктів.

— Гарзд! О пів на п'яту всі бажаючі зустрічаються біля виходу на перон.

— Денисе! — на прощання нагадала староста Надійка, — не забудь взяти гітару!

Прибігши додому, Андрій з порогу гукнув:

— Мамочко! Наша група на вихідні їде в Карпати.

— Коли?

— Поїзд відправляється о сімнадцятій годині.

— Куди саме їдете?

— В Мукачівський район.

— А точніше?

— Денис знає. Він влітку там був. Все добре. Не хвилюйся. Краще нагодуй мене і допоможи швидко зібратися, бо ще маємо з хлопцями закупити продукти.

Через півгодини Андрій виходив з дому. На прощання мама поцілувала і благословила на дорогу:

— Хай Господь береже тебе, синку, а Матір Божа покриє тебе Своїм Святим омофором.

Увечері, коли батько повернувся з роботи додому і запитав про сина, мама відповіла:

— Знову кудись поїхав з хлопцями. Цього разу в Карпати.

Батько не здивувався, бо син вів активний спосіб життя: байдарки, велосипед, лижі — до спорту батько привчав Андрія змалечку.

— Хай мандрує. Будь-яка подорож — іспит на мужність і порядність.

На вокзал всі прийшли вчасно. Денис тримав у руках гітару.

— Денисе! Заграй щось, — попросили дівчата.

— Пізніше, коли сядемо в поїзд, — відмовився хлопець.

Денис був злегка збуджений і часто оглядав перон.

Прийшов поїзд. Почалася посадка. Хлопці допомагали дівчатам занести рюкзаки і розміститися у вагоні.

Денис залишився в тамбурі і слідкував за пероном.

– Може, на когось чекає? – припустили дівчата і «приклеїлись» до вікна.

Перед самою відправкою поїзда на пероні з'явилася Віка. Денис вибіг їй назустріч і забрав рюкзак:

– Швидше! Швидше! Зараз відправляємось.

В останню мить юнак і дівчина заскочили у вагон.

Поїзд рушив.

Віка приєдналася до дівчат, а Денис – до хлопців. Андрій посунувся на лаві, звільнивши місце другові.

– Так ось на кого ти чекав, – тихенько сказав він. – На мій погляд, Віка гарна і добра, але надто пещена.

Денис промовчав.

У своєму купе дівчата влаштували Віці допит:

– Чому ти передумала? – запитала Надійка.

– Мені зателефонував Денис і попросив, щоб я поїхала з усіма. Я не наважилась йому відмовити.

– Правильно вчинила. Денис і розумний і красивий. Таким не відмовляють. А як чудово співає! Заслухаєшся!

Надійка, яка все про всіх знала, продовжила:

– Дениса навчив співати батько. Це його гітара. А ще відкрию вам секрет. Хлопці самі почали писати пісні. Андрій складає вірші, а Денис підбирає мелодію. Дуже гарно виходить. Остання їхня пісня – «Небесний Ієрусалим». Чуєте? Вже налаштовують гітару. Ходімо до них.

В центрі уваги був Денис зі своєю гітарою. Бажаючих послухати з усього вагону назбиралось чимало.

Щойно утворилась маленька пауза, Надійка попросила:

– Хлопці, будь ласка, заспівайте про Небесний Ієрусалим.

Пісня закінчувалась словами:

Небесний Ієрусалим.

Господь Бог царює у нім.

Усім, хто возлюбить Христа,

У Царство відкриті врата.

Час пролетів швидко. Вийшли на кінцевій зупинці і одразу звернули на вузькоколійку. Йти було неважко: підйом незначний, видимість нормальна.

Нараз небо затягнуло хмарами. Повалив сніг, густий та лапатий.

Група розтягнулася ланцюжком. Денис стежив за групою, підганяючи відстаючих. Андрій ішов останнім.

— Швиденько, швиденько. Мусимо до сутінків дістатися до місця. Ми вже пів дороги пройшли.

Кут підйому збільшувався. Густий лапатий сніг засліплював очі. Темрява опустилась на землю. Усі увімкнули ліхтарики і телефони. Хлопці забрали у дівчат рюкзаки, а дівчата освітлювали дорогу.

Коли дісталися до пагорба, за снігопадом нічого не було видно. Сніг валом валив з неба.

Що робити? Куди йти далі?

Телефонного зв'язку не було — зона недосяжності.

Денис відчував себе винним:

— Ми приїздили сюди влітку. Все було видно. Пам'ятаю, що зліва росла висока сосна, а від неї вела стежка до хати лісорубів. Піду пошукаю. Сосна має бути десь поблизу. Хто зі мною?

— Я! — визвався Андрій.

— Прошу тебе, залишись з дівчатами, а ми з хлопцями підемо в розвідку.

Снігова гуща поглинула юнаків. Повернулися швидко і сповістили:

— Є сосна. Зовсім близько. Підімо, заховаємося під нею.

Сосна виявилась непоганим захистом. Розлоге гілля стримувало сніговий напад. Вся група розмістилася під деревом. Витягли з рюкзаків теплий одяг. Дівчата мали гарячий чай в термосах і бутерброди. Підкріпилися.

Що ж далі? Де ночувати? Не під сосною ж? Дівчата почали мерзнути.

ЗМІСТ

Покров	2
Сорочка з рожевими квіточками та білий зайчик (напівказка).....	9
Дарунки від Святого Миколая	13
Разом назавжди	17
Цукерка від маленького Ісуса	23
Пасхальна радість	26
Пиріжки	29

Художниця Наталія Анікіна